

Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea su-
fletească a credincioșilor

Pentru o viață frumoasă, arzând în flacăra credinței și a iubirii

SFÂNTUL PROROC ILIE

APARE GRATUIT DUMINICA NR. 78 / 28 NOIEMBRIE ANUL III, 2021

AL CELVI DINTRE SFINȚI, PĂRINTELVI NOSTRU ANTONIE CEL MARE

Se cuvine ca oamenii să se nevoiască să-și îndrepteze viața și obiceiurile după adevăr și cuviință. Căci împlinind ei acest lucru, cunosc ușor cele dumnezeiești. Cine cinstește pe Dumnezeu din toată inima și credința, pe acela și Dumnezeu îl ajută ca să-și stăpânească mânia și pofta. Căci pricina tuturor relelor este pofta și mânia.

Învățarea de vorbe nu folosește nimic, dacă lipsește purtarea sufletului cea plăcută lui Dumnezeu. Dar pricina tuturor relelor este amăgirea și rătăcirea și necunoștința lui Dumnezeu. (FILOCALIA I, Capete 12 și 26).

Persoana blestemată, dacă este nevinovată, nu se alege cu blestem, ci dimpotrivă, primește după credință și blagoslovenie

Am scris mai înainte cât de urât este înaintea lui Dumnezeu obiceiul de a blestema, mai ales când se face pentru niște lucruri de nimic și fără nicio căință. Pentru că sunt unii care socotesc blestemul obișnuit ca o hula împotriva Duhului Sfânt, eu voi căuta, după putere, să lămuresc ce înseamnă blestemul. Deși mulți dintre dascăli spun că blestemul se înrudește cu hula, aceasta nu înseamnă că orice blestem este hulire împotriva Duhului Sfânt.

Adevărat este că atât blestemul, cât și hulele odrăslesc din rădăcina mâniei, deci din aceeași rădăcină. Pentru aceasta, blestemul și hula stau pe același cântar și amândouă poartă venin de moarte, după cum și maica lor, patima mâniei, are locul de cinste între cele șapte păcate de moarte. Cine se obișnuiește să blesteme, ușor alunecă și la hula. Blestemul este un cuvânt potrivit blagosloveniei. Și după cum blagoslovenia arată o dorință spre bine și spre mântuire, tot așa blestemul arată o dorință spre paguba cuiva și spre pierzare. Am putea zice că și blestemul este o rugăciune, însă nu spre folosul omului, ci spre paguba lui. De aceea legea creștină oprește întrebuițarea blestemului. El poate să fie folosit numai de păstorii duhovnicești, ca o legătură pentru duhurile cele necurate sau ca o pedeapsă pentru cei nepocăiți, care fac sminteala poporului. Cei care blestemă la orice supărare, dau dovadă că nu au mintea sănătoasă, ori n-au credință curată. Blestemele cele nesocotite sunt ca niște picături de otravă, care izvorăsc din inima celui mânios și mai ales din inima necredinciosului. De obicei, blestemele sunt roadele mâniei și semne de pricopseală a celor pătimiși. Ca să ne încredințăm cât de mult urăște Domnul blestemul, voi aminti un paragraf din Sfânta Evanghelie.

Înainte de Sfintele Patimi, mergând cu Sfinții Apostoli spre Ierusalim, Domnul a trimis pe câțiva dintre ucenici mai înainte într-un sat de-al samarinenilor să vestească despre venirea

Lui. Însă necredincioșii samarineni n-au voit să-L primească pe Domnul. Pentru aceasta Apostolii Iacob și Ioan s-au tulburat și au zis către Domnul: „Doamne, vrei să zicem să se pogoare foc din cer să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?” Domnul însă i-a musturat pentru socoteala lor, zicând: „Nu știți ai Cărui Duh sunteți? Căci Fiul Omului n-a venit să piardă sufletele oamenilor, ci să le mântuiască”, și au trecut în alt sat (Luca IX 54, 55). După cum se vede, Sfinții Apostoli Iacob și Ioan s-au mâniat împotriva samarinenilor, care nu voiau să-L primească pe Domnul, și pentru asta voiau să-i pedepsească. Deci au cerut voie de la Domnul ca să rostească un fel de blestem, adică să-i ardă focul pe necredincioși. Domnul însă i-a musturat, căci nu voia să cheme pe nimeni la credință cu sila și nici nu voia să facă răzbunare asupra cuiva. Căci El a venit pentru iertarea oamenilor, iar nu pentru pedeapsă. Cum ar fi putut îngădui Domnul blestemul, când El învăța pe toți, zicând: „Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și vă rugați pentru cei ce vă nedreptățesc și vă prigonesc ca să fiți fiii Tatălui vostru care este în ceruri” (Matei 5, 44-45)?

Vedeți cum i-a oprit Domnul pe Sfinții Apostoli de a rosti vreun cuvânt greu, deși ei cereau aceasta din râvna cea mare pentru credință și din dragostea lor către Dascălul și Stăpânul lor? Acum gândiți-vă cât de vinovați sunt cei care uneltesc blestemul pentru orice nimic. Mulți folosesc cuvintele: „arde-l-ar focul” sau „mânca-l-ar moartea” ca și cum ar zice: „bună ziua”. Obișnuința îi face să nu se mai sfiască de greutatea blestemului. Dar vă rog, pe cei care aveți obiceiul de a blestema, să deschideți Psaltirea la Psalmul 108, stihurile 16-18 și 27. Iată cum îl împodobește Sfântul Prooroc David pe cel care blestemă, căci zice: „Și au iubit blestemul și-i va veni lui, și nu a voit blagoslovenia și se va depărta de la dânsul! Și s-a îmbrăcat cu blestemul ca și cu o haină și a intrat ca apa în mațele lui și ca untuldelemn în oasele lui.” Iar mai departe zice: „Blestema-vor ei și tu vei binecuvânta!” Pentru aceasta și Sfântul Apostol Pavel ne poruncește tuturor creștinilor, zicând: „Binecuvântați și nu blestemați!”, căci: „Cei ce binecuvântează vor moșteni pământul, iar cei ce blestemă vor pieri!” (Psalmi 36, 22).

Sunt unii care rostesc cuvinte de blestem și de afurisenie, în

În fiecare duminică și sărbătoare, de la ora 8:00, Utrenia, Acatist, Sfânta Liturghie și Parastas (după caz).

chip de glumă, pentru a face haz. Desigur că aceste blesteme nu se lipesc de nimeni, însă cei care fac aceasta nu rămân fără de păcat, mai cu seamă dacă sunt clerici. Mi-a povestit un ieromonah, că în vremea când era egumen la Sfântul Spiridon, în Ierusalim, mereu venea la dânsul o arăboaică și se ruga să-i citească o molitvă pentru pruncul ei, care avea duh necurat. Egumenul nu voia cu nici un chip, căci femeia era turcoaică. Dar ea avea evlavie la Sfântul Spiridon și la rugăciunea egumenului.

Într-o zi, când egumenul nostru era foc de supărat, a venit iarăși femeia cu pruncul bolnav, rugându-l ca de obicei. Atunci evlaviosul părinte a rostit o înjurătură grecească, lungă și răspicată. Biata femeie a luat înjurătura lui drept molitvă și s-a bucurat, rugându-l ca să facă și semnul crucii asupra bolnavului. Egumenul s-a mâniat și mai tare și, făcând mai mult în batjocură semnul crucii, a rostit totodată și un pușor de blestem asupra copilului, zicându-i în grecește: "Să piei de-aici, arătare, să nu te mai văd!" Sărmana femeie, neștiind ce a zis el, i-a mulțumit cu lacrimi în ochi și s-a dus acasă, cu deplină nădejde a se face bine copilul pentru rugăciunea egumenului. Și, într-adevăr, din ziua aceea pruncul s-a făcut sănătos, iar femeia venea adeseori la Biserică cu daruri și povestea la toți minunea care s-a făcut prin blagoslovenia cuviosului egumen. S-a speriat și el singur de puterea credinței, dar neavând curajul să mărturisească ce fel de rugăciune a făcut, s-a lipit de el duhul cel rău, care-l necăjea pe copil și până în ziua de azi îl tulbură, după cum singur mărturisește. Din pilda aceasta putem înțelege că blestemul cel nescotit, adică nedrept, sau rostit în batjocură, se întoarce la cel care îl rostește, iar persoana blestemată, dacă este nevinovată, nu se alege cu blestem, ci dimpotrivă, primește după credință și blagoslovenie. Un lucru însă trebuie știut: că de la cel care are obiceiul blestemului se depărtează blagoslovenia, după cum zice Sfântul Prooroc David, și niciodată nu se pricopsește, căci blestemul nu este altceva decât izgonirea darului. (Persoana blestemată, dacă este nevinovată, nu se alege cu blestem, ci dimpotrivă, primește după credință și blagoslovenie – Gânduri din Ierusalim (ganduridinierusalim.com))

DUMINICA A XXX-A DUPĂ RUSALII (Dregătorul bogat – Păzirea poruncilor) Ev. Luca 18, 18-27

Cum i-au folosit bogatului averea și viața cea desfătăată, vremelnică și prea scurtă? Căci întrucât n-a fost milostiv, s-a dus în munca cea veșnică, înfricoșată și prea greu de suferit. Și aceasta nu pentru că a fost bogat, deoarece averea „agonisită cu dreptate” este „dată omului de Dumnezeu” (Psalmi 131, 14-15; Facere 24, 35), ci reaua întrebuintare a averii și nemilostivirea l-au dus pe el în munca cea veșnică. Deci nu bogăția este pricina pierzării omului, ci întrebuintarea ei, ca urmare a voinței libere pe care o are omul de la crearea sa.

„Gol am ieșit din pântecul maicii mele, gol mă voi întoarce. Domnul a dat, Domnul a luat; fie numele Domnului binecuvântat” (Iov 1, 21).

„Precum am ieșit din pântecul maicii mele, gol mă voi întoarce în pământ și precum am venit așa mă voi duce și nimic nu voi lua din agoniseala mea ca să duc în mâna mea” (Ecclesiastul 5, 14).

Istorie adevărată:

Mergând un monah pentru o trebuință la Constantinopol, a intrat într-o biserică. Tot atunci a intrat în biserică un iubitor de Hristos, și văzând pe călugărul străin s-a închinat cu multă dragoste și cucernicie și a început a-l întreba cele despre mântuirea sufletului. Iar călugărul i-a zis: „Cel ce rânduieste bine cele pământești, i se dăruiesc și cele cerești”. A zis acela: „Bine ai zis, părinte”. Fericit este acel ce își aruncă toată nădejdea sa spre Dumnezeu. Apoi i-a povestit lui, zicând așa: „Eu am fost, zice, fiu al oarecăruia din cei slăviți în lume, însă tatăl meu era milostiv și dădea mult la săraci. Într-una din zile m-a chemat și mi-a arătat toate averile sale și mi-a zis: «Fiule, ce îți este mai de folos? Să-ți dau ție averile acestea, sau pe Hristos?» Iar eu, luând aminte la cele ce grăia, am zis: «Mai bine să-mi

lași mie pe Hristos. Pentru că aceste averi astăzi sunt și mâine se duc și trec». După ce a auzit aceste cuvinte de la mine, a început a împărți, încât când a murit la puțină avere a mai rămas și eu am rămas sărac și cu smerenie umblam având nădejdea mea numai spre Hristos, Căruia mă lăsase pe mine.”

Despre Arhimandritul Cleopa Ilie
Iată ce vreau să vă mai spun: să nu socotim vreodată că am făcut început bun. Să dorim întotdeauna să punem început bun. Pentru că noi nu cunoaștem cum trebuie să fie un om care pune început bun, cum trebuie să se poarte. Să zicem: „Doamne, dă-mi ajutorul Tău, să pun început bun, să-mi îndrept viața”. (Predică la Duminica a XXX-a după Rusalii - Dregătorul Bogat - Păzirea poruncilor (Pr. Ilie Cleopa) | Doxologia)

CUVIOSUL PAISIE AGHIORITUL CUVINTE DUHOVNICEȘTI DE DESPRE RUGĂCIUNE

CAPITOLUL 4 „Veniți să ne închinăm...”

Metaniile ajută mai mult decât toate celelalte nevoițe duhovnicești

— Gheronda, vă doare trupul?
— Nu, pentru că fac... gimnastică duhovnicească. — Adică? — Metanii, binecuvântate! Vezi, mireni au gimnastică suedeză, iar monahii metaniile. Mireni, prin gimnastică, își fac trupurile sănătoase, iar monahii, prin metanii, își fac și sufletele și trupurile și mai sănătoase. Sărmanii mireni nu știu cât ajută metaniile, nu numai la sănătatea sufletului, ci și la cea a trupului. Fac bine la încheieturi, înlătură fragilitatea, fac să dispară burțile nefirești, împrăștie liniște și dau noblețe. Odată cu acestea, metaniile dau omului posibilitatea să urce la înălțimile duhovnicești ale virtuților, dar și pe înălțimile munților cu multă ușurință, fără să gâfâie. Metaniile sunt absolut necesare și pentru cel tânăr, și pentru cel în vârstă; și pentru cel care are război trupesc, și pentru cel ușurat de acest război. Cel care are o constituție fizică puternică trebuie să facă mai multe metanii decât unul bolnăvicios, așa cum și o mașină puternică lucrează mai mult. Metaniile îi ajută mai ales pe tineri ca să-și supună trupul. De aceea totdeauna le spun tinerilor: „Să faceți cât de multe metanii puteți, atât pentru voi înșivă, cât și pentru cei bolnavi sau bătrâni, care nu mai pot face”. Metaniile înseamnă rugăciune, dar în același timp sunt și asceză și ajută mai mult decât toate celelalte nevoițe duhovnicești. În afară de faptul că ne pornesc motorul nostru duhovnicesc pentru rugăciune, ele aduc și multe alte bunătăți. Prima dintre ele este că ne închinăm lui Dumnezeu și-I cerem cu smerenie mila Sa. A doua bunătate este că, prin metanii, se smerește trupul sălbatic și se face liniștit și nepătimaș. Iar a treia este că metaniile ne dăruiesc și sănătatea trupească, aducându-i astfel omului îndoita sănătate. (Traducere din limba greacă de ieromonah Ștefan Nuțescu Chilia „Bunavestire”, Schitu Lacu Sfântul Munte Athos Editura Evanghelistos București, 2013, Pag. 43 Va continua).